

Påskdagen 2025

Uppståndelsen är i full gång, men fördolt och osynligt för världen. Paulus påminner oss om detta: ”Om ni har uppstått med Kristus, sträva då efter det som finns där uppe där Kristus sitter på Guds högra sida” (Kol 3:19. Genom trons och dopets gåva har vi redan fått del av Kristi uppståndelse och därför får vi sträva efter att ha vårt hjärta hos den uppståndne Herren och leva i hans ljus så att vi efterföljer honom så troget som möjligt. Vi lever ett osynligt liv tillsammans med Kristus, som ständigt visar oss sin kärlek och vill leda oss genom vårt liv i hans tjänst och till hans ära. Men vi glömmer det så lätt och fastnar i allt möjligt och omöjligt annat. Därför behöver vi ständigt bli påminda om vår sanna kallelse och värdighet som döpta och delaktiga av Kristi uppståndelse redan nu. Därför bad vi i mässans början om den helige Andes hjälp, så att vi lever som påskens heliga folk i glädje och tacksamhet över vad Jesus Kristus har gjort för oss: ”Sänd oss din helige Ande och låt oss stå upp till det nya livet” (kollektbön).

Genom sin uppståndelse har Jesus besegrat dödens och syndens makt. Han har öppnat porten till den eviga härligheten för oss. Döden är ingen slutpunkt längre utan en öppning till evigt liv och härlighet. Det är det första vi tänker på när vi begrundar vad påskens budskap innebär. Herren är sannerligen uppstånden, halleluja. Jesus har uppstått ur graven för att bereda mark för vår egen uppståndelse och befria oss från dödens fasa. Samtidigt måste vi komma ihåg att påskens budskap också innebär att syndens makt över oss människor är bruten. Vi står inte längre i de onda makternas tjänst och slaveri. Genom dopets gåva får vi del i denna befrielse från det onda. Den onde har ingen makt över oss, eftersom vi tillhör Jesus och har fått del av hans nya liv. Men då måste vi också leva i överensstämmelse med detta nya liv och ha vårt hjärta där uppe där den uppståndne Herren lever och låta oss ledas av honom.

Påskens nya liv är i full gång. Djupt inom oss lever vi i en ständig kärleksförening med den uppståndne Herren. Fördold för våra och världens blickar lever han och verkar inom oss. Han leder hela sin Kyrka, påskens heliga folk på trons, hoppets och kärlekens vägar. Han väntar på vårt svar, vår beredvillighet och längtan att gå med honom genom livet, i tro, hopp och kärlek. Gud kan inte och vill inte tvinga någon. Han vädjar. Han bönar och ber att vi skall finna vår största glädje och lycka i att efterfölja hans enfödde Son, som har dött och uppstått för vår skull.

Detta nya liv i Kristus är ett oerhört erbjudande, en gåva som överstiger allt vad vi kan drömma om och hoppas på. I varje ögonblick av vår existens får vi leva i en ständig gemenskap med den uppståndne Herren, som älskar var och en av oss som om vi vore den enda i världen. För honom är varje människa ett unikt mästerverk, kallad till helighet och evig härlighet. Vi kan ta emot hans nåd och

hjälp i livets alla omständigheter. Vi är aldrig ensamma och övergivna. Vi kan alltid få Andens hjälp och ljus för att hitta en väg vidare i livets stora svårigheter och utmaningar. Mer och mer kan vi bli hemtama i detta nya liv, men det sker inte automatiskt. Gud är inte överdrivet förtjust i robotar. Han ger oss vår frihet, så att vi har möjlighet att visa honom att vi verkligen älskar honom, frivilligt väljer att efterfölja honom och vill leva av hans ord och följa hans bud. Vi får lämna det gamla och själviska livet bakom oss och träda in det nya liv, där vi redan nu får erfara något av den eviga påskens frid och glädje.

”Det gamla är förgånget, den fallna skapelsen återlöst, och livet har trätt fram på nytt genom honom. Därför strålar hela världen i påskens glädje” (Prefation IV för påsktiden). Det är vår uppgift som kristna att sprida denna trotsiga och segerrusiga glädje i dysterhetens och nedstämdhetens atmosfär där så många människor har fastnat. Att hitta rätt tonläge och passande ord för detta är inte så lätt. Vi kan inte bortförklara och förminska världens stora problem och lidanden genom några hurtfriska paroller och högstämda tirader. Det är här vi behöver den helige Andes ljus för att kunna förmedla påskens jublande glädje till sorgens och hopplöshetens barn som befolkar vår jord. Det är därför det är så viktigt för oss att ha vårt hjärta där uppe och lyssna till den uppståndne Herre. Han vill alltid hjälpa oss att nå fram och nå ut med det glada budskapet till alla dem som dignar under tomhetens och intighetens ok, under krigets och förföljelsens gissel.

”I hans uppståndelse har liv beretts åt hela världen” (Prefation II för påsktiden). Uppståndelsen har en inneboende kraft som berör hela världen, allt skapat. Gud har möjligheter som övergår vår förmåga. Därför måste vi trots allt som tycks motsäga detta leva i orubbligt hopp och kärleksfull tillit till Guds barmhärtighet. Genom påskens gåva fostras vi i konsten att överlåta oss åt Gud, att förtrösta på hans nåd och godhet. Det nya liv som vi har fått del av genom Jesu uppståndelse är både sårbart och starkt. Det måste tas emot av svaga och sårbara människor som hela tiden frivilligt och medvetet måste bejaka denna gåva. Då kan det ge dessa svaga och sårbara människor – alltså vi alla - en trons, hoppets och kärlekens styrka som övergår all mänsklig förmåga. I de heliga ser vi till vår förundran ständiga bevis på detta. Gud tycks föredra de små och oansenliga, de sårbara och ödmjuka människor som inte syns och märks. Där kan han visa sin gudomliga makt och kraft. Det nya livet är menat för oss alla, men vi kan bara ta emot det i all dess kraft om vi vill bli mindre och ödmjukare. Jungfru Maria, Herrens trogna tjänarinna kan hjälpa oss att leva detta nya och fördolda liv i tro på den uppståndne Herren. Han vill möta oss just i det liv där vi lever. Hon lär oss att längta efter honom och söka efter honom, som alltid finns i närheten, men oftast fördold, ja, förklädd. Men om vi lever i trons ljus kommer vi alltid att känna igen honom och får glädje oss över att han är oss så närmare oss än vad vi är oss själva.

